

# คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 9362/2551

บริษัทธนบุรีพานิช ลิสซิ่ง จำกัด โจทก์ นายสมหมาย ทิวารัตน์ กับพวก ผู้ร้อง นางสาวอัญชนา เอกสิทธิโชคหรือ  
ณัฐธณิศา เกตุทอง กับพวก จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.พ. มาตรา 7, ป.วิ.พ. มาตรา 288, ป.วิ.พ. มาตรา 302

## ย่อ / หลักกฎหมาย

การยื่นคำร้องขอให้ปล่อยทรัพย์สินที่ยึด (คำร้องขจัดทรัพย์) ต้องยื่นต่อศาลชั้นต้นที่เป็นศาลที่ได้  
ออกหมายบังคับคดีคือ ศาลที่ได้พิจารณาและตัดสินคดีในชั้นต้นตาม ป.วิ.พ. มาตรา 7 (2)  
ประกอบมาตรา 302 จะยื่นต่อศาลที่ดำเนินการบังคับคดีแทนศาลที่ออกหมายบังคับคดีไม่ได้ เมื่อ  
ข้อเท็จจริงได้ความว่าศาลที่ออกหมายบังคับคดีคือศาลแพ่งไม่ใช่ศาลจังหวัดพิษณุโลก การที่ผู้ร้อง  
ทั้งสองยื่นคำร้องขอให้ปล่อยที่ดินพิพาทต่อศาลจังหวัดพิษณุโลกจึงเป็นการเสนอคำร้องขอต่อศาล  
ที่ไม่มีอำนาจพิจารณา พิพากษาคดี.

## คำพิพากษา

คดีสืบเนื่องมาจากศาลแพ่งพิพากษาให้จำเลยทั้งสองร่วมกันชำระค่าเสียหายแก่โจทก์จำนวน  
924,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 15 ต่อปี นับแต่วันที่ 17 มีนาคม 2542 จนกว่าชำระ  
เสร็จ กับให้จำเลยทั้งสองร่วมกันชำระค่าฤชาธรรมเนียมโดยกำหนดค่าทนายความ 29,170 บาท  
แทนโจทก์ทั้งสอง แต่จำเลยทั้งสองไม่ชำระ ศาลแพ่งได้ออกหมายบังคับคดีลงวันที่ 20 พฤษภาคม  
2545 และได้ส่งหมายบังคับคดีให้ศาลชั้นต้นบังคับคดีแทน ต่อมาศาลชั้นต้นได้ทำการยึดที่ดินโฉนด  
เลขที่ 11199 ตำบลในเมือง อำเภอเมืองพิษณุโลก จังหวัดพิษณุโลก เพื่อนำออกขายทอดตลาด  
ชำระหนี้โจทก์ ผู้ร้องทั้งสองได้ยื่นคำร้องขอต่อศาลชั้นต้นว่าที่ดินตามโฉนดดังกล่าวข้างต้นเป็นของ  
ผู้ร้องทั้งสองขอให้ปล่อยที่ดินพิพาท ศาลชั้นต้นมีคำสั่งว่า คดีไม่อยู่ในอำนาจของศาลชั้นต้นที่จะ  
พิจารณาพิพากษา ให้ยกคำร้องขอ คืบค่าขึ้นศาลทั้งหมด ค่าคำร้องขอเป็นพับ ผู้ร้องทั้งสองอุทธรณ์  
เฉพาะปัญหาข้อกฎหมายโดยตรงต่อศาลฎีกาโดยได้รับอนุญาตจากศาลชั้นต้นตาม  
ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 223 ทวิ ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ปัญหาที่ต้องวินิจฉัย  
ตามอุทธรณ์ของผู้ร้องทั้งสองว่า ศาลชั้นต้นมีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีนี้หรือไม่ เห็นว่า  
ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 7 (2) บัญญัติว่า "คำฟ้องหรือคำร้องขอที่เสนอ  
เกี่ยวเนื่องกับการบังคับคดีตามคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลซึ่งคำฟ้องหรือคำร้องขอนั้นจำต้องมี  
คำวินิจฉัยของศาลก่อนที่การบังคับคดีจะได้ดำเนินไปได้โดยครบถ้วนและถูกต้องนั้น ให้เสนอต่อ  
ศาลที่มีอำนาจในการบังคับคดีมาตรา 302" และมาตรา 302 วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า "ศาลที่มีอำนาจ  
ออกหมายบังคับคดีหรือหมายจับลูกหนี้ตามคำพิพากษา หรือมีอำนาจทำคำวินิจฉัยชี้ขาดในเรื่องใด  
ๆ อันเกี่ยวกับการบังคับคดีตามคำพิพากษาหรือคำสั่งซึ่งได้เสนอต่อศาลตามบทบัญญัติแห่ง  
ลักษณะนี้ คือศาลที่ได้พิจารณาและชี้ขาดตัดสินคดีในชั้นต้น" ดังนั้น การยื่นคำร้องขอให้ปล่อย  
ทรัพย์สินที่ยึด (คำร้องขจัดทรัพย์) ต้องยื่นต่อศาลชั้นต้นที่เป็นศาลที่ได้ออกหมายบังคับคดีคือศาลที่  
ได้พิจารณาและตัดสินคดีในชั้นต้นตามมาตรา 7 (2) ประกอบมาตรา 302 จะยื่นต่อศาลที่  
ดำเนินการบังคับคดีแทนศาลที่ออกหมายบังคับคดีไม่ได้ เมื่อข้อเท็จจริงได้ความว่าศาลที่ออก  
หมายบังคับคดีคือศาลแพ่งไม่ใช่ศาลชั้นต้น การที่ผู้ร้องทั้งสองยื่นคำร้องขอให้ปล่อยที่ดินพิพาทต่อ

ศาลชั้นต้นจึงเป็นการเสนอคำร้องขอต่อศาลที่ไม่มีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดี ที่ศาลชั้นต้นมีคำสั่งไม่รับคำร้องขอให้ปล่อยที่ดินพิพาทไว้พิจารณาพิพากษาจึงชอบแล้ว ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย อุทธรณ์ของผู้ร้องทั้งสองฟังไม่ขึ้น พิพากษายืน ค่าฤชาธรรมเนียมในชั้นนี้ให้เป็นพับ

## องค์คณะ

---

กิริติ กาญจนรินทร์ · ม.ล.ฤทธิเทพ เทวกุล · ศิริชัย วัฒนโยธิน

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/9362/2551>